

Sygn. akt: II K 1592/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **Sędzia SR Aleksandra Marek-Ossowska**

Protokolant Stażysta Sabina Głodek

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń – Wschód Adama Lubińskiego

po rozpoznaniu dnia 11 grudnia 2020 r. i 5 marca 2021 r. sprawy:

J. Ź. s. M. i G. z domu S. ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

W okresie od 1 sierpnia 2018 r. do 22 listopada 2018 r. w miejscowości G. ul. (...), pow. (...), woj. (...)- (...), znęcał się ze szczególnym okrucieństwem nad psem rasy jamnik gładkowłosa, poprzez utrzymywanie go w niewłaściwych warunkach bytowania i w stanie rażącego zaniedbania, w ten sposób, że zwierzę z niedowładem tylnych kończyn utrzymywał uwiązane łańcuchem do nieocieplonej budy z podniesionym wejściem i brudnym pomieszczeniem, narażając psa bezpośrednio na działanie warunków atmosferycznych, bez zapewnienia mu odpowiedniego pokarmu i wody oraz właściwej opieki lekarskiej lub zootechnicznej, co skutkowało powstaniem u niego na tylnych kończynach widocznych ran i znacznych odleżyn oraz matową sierścią z oznakami łupieżu i znaczną ilością woskowiny w małżowinach usznych, co stanowiło zagrożenie dla życia lub zdrowia zwierzęcia,

tj. o czyn z art. 35 ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 2 Ustawy z 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt

orzeka:

I. Oskarżonego **J. Ź.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 35 ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2020 r, poz. 638 t.j.) i za to na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt wymierza mu karę 1 (roku) i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania oskarżonego od dnia 29 października 2019 r., godz. 8:40 do dnia 29 października 2019 r., godz. 12:50;

III. Na podstawie art. 35 ust. 3 w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt orzeka od oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa psa O., rasy mieszanej (jamnik krótkowłosa), przy czym beneficjentem przepadku ustanawia (...)z siedzibą w(...), (...)-(...) K.;

IV. Na podstawie art. 35 ust. 3b ustawy o ochronie zwierząt orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu posiadania wszelkich zwierząt domowych na okres 10 (dziesięciu) lat;

V. Na podstawie art. 39 ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt orzeka od oskarżonego na rzecz (...) Towarzystwa Ochrony (...) w T. przy ul. (...), nawiązkę w wysokości 3.000 zł (trzech tysięcy złotych);

VI. Na podstawie art. 43b kk w zw. z art. 39 ust. 8 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez zamieszczenie jego odpisu na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Gminy

w O., Al. (...), (...)-(...) O., oraz na jej stronie internetowej (...) w zakładce Aktualności, przez okres 2 (dwóch) lat od uprawomocnienia się orzeczenia;

VII. Na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 39 ustawy o ochronie zwierząt zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonego Stowarzyszenia Pogotowie dla (...) z siedzibą w (...), (...)-(...) K., kwoty 60.755,40 zł (sześćdziesiąt tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy);

VIII. Zasądza od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia Pogotowie dla (...) z siedzibą w(...) (...)-(...) K. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IX. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 70 zł (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1592/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

<p>1.1.1.</p>	<p>J. Ż., ma 47 lat, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest elektromechanikiem, prowadzi własną działalność gospodarczą w postaci firmy budowlanej i osiąga dochody w wysokości 6000 tysięcy zł., jest żonaty, ma na utrzymaniu żonę i trójkę dzieci w wieku szkolnym, nie był dotychczas karany sądownie, k. 221</p>	<p>W okresie od 1 sierpnia 2018 r. do 22 listopada 2018 r. w miejscowości G. ul. (...), pow. (...), woj. (...)- (...), znęcał się ze szczególnym okrucieństwem nad psem rasy jamnik gładkowłosa, poprzez utrzymywanie go w niewłaściwych warunkach bytowania i w stanie rażącego zaniedbania, w ten sposób, że zwierzę z niedowładem tylnych kończyn utrzymywał uwiązane łańcuchem do nieocieplonej budy z podniesionym wejściem i brudnym pomieszczeniem, narażając psa bezpośrednio na działanie warunków atmosferycznych, bez zapewnienia mu odpowiedniego pokarmu i wody oraz właściwej opieki lekarskiej lub zootechnicznej, co skutkowało powstaniem u niego na tylnych kończynach widocznych ran i znacznych odleżyn oraz matową sierścią z oznakami łupieżu i znaczną ilością woskowiny w małżowinach usznych, co stanowiło zagrożenie dla życia lub zdrowia zwierzęcia,</p> <p>tj. czyn z art. 35 ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 2 Ustawy z 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt</p>	
---------------	--	--	--

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>J. Ż. zamieszkiwał z rodziną w G. przy ul. (...) i był posiadaczem psa rasy mieszanej - jamnik gładkowłosa, który wabił się (...). W czerwcu 2018 roku pies został potrącony przez samochód. W związku z tym, w dniu 14 czerwca 2018 roku, został zabrany do gabinetu weterynaryjnego lek. M. M. (2). Wówczas lekarz stwierdził u zwierzęcia powierzchowne otarcia i obrzęki oraz podał mu leki. Kolejne wizyty miały miejsce 15 czerwca 2018 roku, 16 czerwca 2018 roku, 18 czerwca 2018 roku oraz 19 czerwca 2018 roku.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia J. Ż.</p>	<p>69-69v, 78-80</p>	
<p>zeznania M. M. (2)</p>	<p>91, 180-180v</p>		
<p>historia wizyt</p>	<p>94-96</p>		
<p>W dniu 22 listopada 2018 roku(...) otrzymało zgłoszenie, iż w miejscu zamieszkania J. Ż. utrzymywany jest pies z niedowładem kończyn, przywiązany łańcuchem do budy. Na miejsce udała się K. C. (1) i stwierdziła obecność psa ze sparaliżowanymi tylnymi łapami, przypiętego krótkim łańcuchem do nieocieplanej budy, wśród śmieci i materiałów</p>	<p>częściowo wyjaśnienia J. Ż.</p>	<p>69-69v, 78-80</p>	

<p>budowlanych. K. C. (1) ujawniła w żaden sposób nie zaopatrzone rany i odleżyny na tylnych kończynach psa. (...) z uwagi na niedowład tylnych łap powłóczył nimi po ziemi, na której znajdował się gruz i śmieci. Nie mógł schronić się w budzie, która miała podniesione wejście, był więc bezpośrednio narażony na działanie panujących warunków atmosferycznych, w tym ujemnej temperatury, która panowała na zewnątrz. Podczas kontroli nie stwierdzono również, by pies miał zapewniony odpowiedni pokarm i wodę. J. Ż. poinformował K. C. (1), iż pies jest sparaliżowany w wyniku wypadku komunikacyjnego, w którym brał udział kilka miesięcy wcześniej. Przeprowadzone później badania weterynaryjne pozwoliły ustalić, że pies posiadał uraz rdzenia kręgowego, a nadto stwierdzono u niego matową sierść z oznakami łupieżu i znaczną ilością woskowiny w małżowinach usznych.</p>			
<p>zeznania K. C. (2)</p>	<p>45v-46v, 179v-180</p>		
<p>zeznania M. M. (3)</p>	<p>215v-216</p>		
<p>zeznania G. B.</p>	<p>2v-4, 178v-179v</p>		

karty informacyjne z wizyty	9, 10		
dokumentacja fotograficzna	9-26, 48-51		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	częściowo wyjaśnienia J. Ż.	Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w zakresie, w którym potwierdził, że jest właścicielem psa o imieniu (...), który doznał licznych obrażeń w wyniku wypadku komunikacyjnego, w tym niedowładu tylnych łap. Nadto jego wyjaśnienia polegają na prawdzie	

		<p>w części, w której przyznał, że po zdarzeniu pies został zabrany do weterynarza, a później był uwiązany łańcuchem do budy. W powyższym zakresie depozycje J. Ż. są bowiem spójne z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w niniejszej sprawie, w tym zeznaniami lekarza weterynarii M. M. (2) i historią wizyt w jego gabinecie.</p>	
<p>zeznania M. M. (2)</p>	<p>Sąd nie dostrzegł podstaw, by uznać zeznania M. M. (2), lekarza weterynarii, za niewiarygodne. Przede wszystkim potwierdził w nim okoliczności wpisane podczas poszczególnych wizyt w jego gabinecie jednocześnie stwierdzając, że nie pamięta owych wizyt. Niemniej jednak nadmienił, że gdyby wówczas pies miał sparaliżowane kończyny bądź nie trzymał moczu, to odnotowałby tę okoliczność. Nadto zeznał, że gdyby sugerował właścicielom eutanazję zwierzęcia, to również odnotowałby ten fakt podczas wizyty. Biorąc pod uwagę spójną treść jego zeznań Sąd uznał je za wiarygodne. Ubocznie należy zaznaczyć, że co prawda Sąd dziwi, iż lekarz weterynarii podczas badania nie stwierdził przerwania rdzenia kręgowego u zwierzęcia podczas, gdy z wyjaśnień oskarżonego wprost wynika, że</p>		

	<p>niedowład tylnych łap był wynikiem wypadku komunikacyjnego, niemniej jednak jest to kwestia związana z diagnostyką i leczeniem psa, nie związana z przedmiotem niniejszego postępowania.</p>	
zeznania K. C. (1)	<p>W ocenie Sądu zeznania świadka K. C. (3) są wiarygodne w całej rozciągłości. K. C. (1), jako pracownik (...) przeprowadziła interwencję w miejscu zamieszkania J. Ź. i w swoich depozycjach szczegółowo opisała jej przebieg. Jej zeznania są szczegółowe i znajdują pokrycie w dokumentacji fotograficznej oraz dokumentacji pozyskanej od lekarza weterynarii po powyższej interwencji. Nadto świadek nie miała żadnych obiektywnych powodów, by obciążać oskarżonego swoimi zeznaniami. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd nie dostrzega podstaw, by kwestionować prawdziwość powyższych depozycji.</p>	
zeznania G. B.	<p>Analogicznie Sąd ocenił zeznania powyższego świadka, który w ramach (...) odebrał zgłoszenie o znęcaniu się przez J. Ź. nad psem i przekazał tę informację K. C. (1). Świadek w sposób szczegółowy odniósł się do uchybień stwierdzonych podczas</p>	

	<p>interwencji, posiłkując się informacjami pozyskanymi od K. C. (1) oraz dokumentacją fotograficzną z miejsca interwencji. Jego zeznania są spójne i logiczne, a nadto korelują z treścią zeznań K. C. (1). Nie ma więc podstaw, by uznać je za niewiarygodne.</p>	
zeznania M. M. (3)	<p>Świadek jest lekarzem weterynarii i przeprowadziła badanie psa należącego do oskarżonego po zatrzymaniu do przez "(...) Wówczas zdiagnozowała u psa uraz rdzenia kręgowego. Podczas rozprawy świadek wskazał, że zwierzę powinno mieć zabezpieczone kończyny, żeby ich nie ocierać, zaś eutanazja byłaby w jego przypadku bardziej humanitarnym rozwiązaniem, niż utrzymywanie w warunkach widocznych na zdjęciach wykonanych podczas interwencji. Dodała, że właściciel powinien udać się do lekarza weterynarii gdy tylko zauważył, iż pies nie chodzi. Sąd uznał powyższe depozycje za całkowicie wiarygodne, albowiem są spójne, logiczne i wyważone. Świadek opierała się na swojej wiedzy i doświadczeniu zawodowym. Nie ma</p>	

	podstaw, by kwestionować jej twierdzenia.		
	Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w toku niniejszej sprawy dowody w postaci kart informacyjnych z wizyt oraz historii wizyt dotyczących leczenia psa u weterynarza . Analogicznie Sąd ocenił dokumentację fotograficzną z miejsca interwencji. Prawdziwość powyższych dowodów nie budzi wątpliwości, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.		
informacja dot. karalności	Dokument urzędowy, którego prawdziwość nie budziła żadnych wątpliwości.		
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowo wyjaśnienia J. Ż.	Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne w zakresie, w którym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie znajduje to pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym i, w ocenie	

Sądu, stanowi jedynie jego linię obrony. Przede wszystkim z dokumentacji dostarczonej przez lekarza weterynarii wynika, że pies brał udział w wypadku komunikacyjnym nie we wrześniu czy październiku 2018 roku, ale znacznie wcześniej, w czerwcu 2018 roku. Informacja pozyskana od lekarza weterynarii nie potwierdziła również informacji, że po zdarzeniu 15 razy korzystał z wizyt u niego, a jedynie 5-krotnie. Nie można również uznać za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego w których stwierdził, że należący do niego pies był przetrzymywany w dostatecznych warunkach. Przeczą temu zeznania K. C. (1), a także dokumentacja fotograficzna z miejsca interwencji. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pies był utrzymywany w niewłaściwych warunkach bytowania i stanie rażącego zaniedbania. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony sprawował opiekę nad psem w sposób nieadekwatny nie tylko do jego stanu zdrowia, ale wbrew ustawie o ochronie zwierząt, która wskazuje w jakich warunkach powinien być utrzymywane zwierzę zdrowe. Tymczasem pies oskarżonego był utrzymywany w warunkach nieodpowiednich dla psa

		zdrowego, a co dopiero tak ciężko chorego i niepełnosprawnego. Tym samym, w powyższym zakresie, wyjaśnienia oskarżonego zmierzają do złagodzenia jego odpowiedzialności i nie polegają na prawdzie.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	J. Ż.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Odpowiedzialności z art. 35 ust. 1 a ustawy o ochronie zwierząt podlega ten kto znęca się nad zwierzęciem, zaś art. 35 ust. 2 powyższej ustawy dotyczy typu kwalifikowanego w postaci znęcania się nad zwierzęciem ze szczególnym okrucieństwem.</p> <p>Przepis art. 6 ust. 2 cytowanej ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt wskazuje, że przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie</p>			

do zadawania bólu lub cierpień. Przepis wylicza następnie otwarty katalog przypadków zachowań uznanych za znęcanie się nad zwierzętami. Odnosząc się do interpretacji art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt i art. 6 ust. 2 tej ustawy należy wskazać, że znęcaniem będzie każdy z wymienionych sposobów postępowania w stosunku do zwierzęcia, a zatem dla bytu komentowanego przestępstwa wystarczy naruszenie chociażby jednego z tych zakazów. Może mieć ono postać działania lub zaniechania, wielokrotnego lub jednorazowego, na pewno bardzo intensywnego i rozciągniętego w czasie (zob. M. Mozgawa, *Żyję, więc cierpię*, „Rzeczpospolita” 2001, nr 2, s. 28). W orzecznictwie można odnotować rozbieżność stanowisk odnośnie strony podmiotowej przestępstwa znęcania nad zwierzętami, w zakresie rozumienia zamiaru sprawcy przestępstwa. Utrwalone orzecznictwo wskazuje, że przestępstwo znęcania nad zwierzętami może zostać popełnione wyłącznie umyślnie. W zakresie zamiaru sprawcy dominuje pogląd, że wymagany jest zamiar bezpośredni. Z analizy orzecznictwa Sądów wynika jednak, że sądy w różny sposób rozumieją zamiar bezpośredni, a to

z kolei istotnie wpływa na ostateczną ocenę sprawy. Rozbieżności te dotyczą linii orzeczniczej wypracowanej przez Sąd Najwyższy oraz orzecznictwa części sądów okręgowych, jako instancji odwoławczych w sprawach przestępstw z ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt. Sąd Najwyższy wypracował konstrukcję, zgodnie z którą przestępstwo znęcania nad zwierzętami może zostać popełnione jedynie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim, przy czym zamiar ten należy odnosić do samej czynności sprawczej, a zatem danego zachowania (działania albo zaniechania sprawy). Z tej linii orzeczniczej wynika, że dla bytu przestępstwa nie jest konieczna wola sprawcy nakierowana bezpośrednio na chęć wyrządzenia krzywdy zwierzęciu, lecz jedynie wola dokonania określonego zachowania wobec zwierzęcia, np. niekarmienia lub zamykania w ciasnym ciemnym pomieszczeniu. Zatem dla ustalenia zamiaru bezpośredniego nie jest niezbędne dążenie sprawcy do zadania cierpienia zwierzęciu, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z art. 1 ust 1 ustawy o ochronie zwierząt zwierzę, jako istota żyjąca,

zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą. Człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. Przepis art. 4 pkt. 2 ustawy wskazuje, że przez humanitarne traktowanie zwierząt rozumie się traktowanie uwzględniające potrzeby zwierzęcia i zapewniające mu opiekę i ochronę. Ustawa nakłada przy tym na właściciela zwierzęcia szereg obowiązków, w tym również obowiązek właściwej pielęgnacji, czyli wszystkie aspekty relacji pomiędzy człowiekiem a zwierzęciem, w szczególności uruchamianie przez człowieka zasobów materialnych i niematerialnych, w celu utrzymania zwierzęcia w optymalnym stanie psychicznym i fizycznym. Należy przy tym zapewnić zwierzęciu właściwe warunki bytowania, zgodne z potrzebami danego gatunku, rasy, płci i wieku. W art. 9 ustawa precyzuje w jakich warunkach powinny być utrzymywane zwierzęta domowe. Właściciel zwierzęcia domowego jest obowiązany przy tym zapewnić mu pomieszczenie chroniące je przed zimnem, upałami i opadami atmosferycznymi, z dostępem do światła dziennego, umożliwiające swobodną zmianę pozycji ciała, odpowiednią karmę i stały dostęp do wody.

Zabrania się trzymania zwierząt domowych na uwięzi w sposób stały dłużej niż 12 godzin w ciągu doby lub powodujący u nich uszkodzenie ciała lub cierpienie oraz niezapewniający możliwości niezbędnego ruchu. Długość uwięzi nie może być krótsza niż 3 m.

Przedstawione powyżej zasady postępowania właściciela zwierzęcia dotyczą zwierzęcia zdrowego, tymczasem oskarżony nie tylko nie utrzymywał pokrzywdzonego psa O. w warunkach właściwych dla zdrowego zwierzęcia, lecz całkowicie nieodpowiednich dla zwierzęcia chorego. Powodował tym długotrwałe i dotkliwe cierpienia zarówno fizyczne, jak i psychiczne. O tym, że zwierzę cierpiało nie tylko fizycznie, że oprócz tego, że nie miało dostępu do właściwego pokarmu, otrzymując co najwyżej resztki z obiadu, że nie miało dostępu do wody, ochrony przed zimnem, mrozem, deszczem, słońcem czy wiatrem, ani miejsca w którym mogłoby się schronić, lecz cierpiało również psychicznie, świadczy stan sierści O.. Jak wiadomo matowa, skołtuniona i pełna łupieżu sierść świadczy nie tylko o cierpieniach fizycznych, niewłaściwym

odżywieniu, lecz również wskazuje na złą kondycję psychiczną psa. O., jako mały, krótkowłosy pies w ogóle nie powinien być utrzymywany poza domem, bowiem jego właściwości fizyczne nie pozwalały na pozostawanie przy budzie na dworze. Dodając do tego stan fizyczny w jakim O. znajdował się po wypadku komunikacyjnym, ból związany z urazem oraz ciągłym ranieniem ciała, które włożył po ziemi, niemożność samodzielnego oddawania moczu i brak zapewnienia odpowiedniej pomocy medycznej sprawia, że działania i zaniechania oskarżonego należy zakwalifikować jako znęcanie ze szczególnym okrucieństwem, zagrażające zdrowiu i życiu psa O..

Przepis art. 4 pkt 12 ustawy wskazuje, że przez pojęcie znęcania się ze „szczególnym okrucieństwem” rozumie się przedsięwzięcie przez sprawcę działań charakteryzujących się drastycznością form i metod, a zwłaszcza działanie w sposób wyszukany lub powolny, obliczony z premedytacją na zwiększenie rozmiaru cierpień i czasu ich trwania. W pkt 11 natomiast mowa jest "rażącym zaniedbaniu", przez co rozumie się przez

to drastyczne odstępstwo od określonych w ustawie norm postępowania ze zwierzęciem, a w szczególności w zakresie utrzymywania zwierzęcia w stanie zagłodzenia, brudu, nieleczonej choroby, w niewłaściwym pomieszczeniu i nadmiernej ciasnocie. W cytowanej ustawie, w art. 6 ust. 1a, wyraźnie zabrania się znęcania nad zwierzętami, przy czym przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności, między innymi utrzymywanie zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania, w tym utrzymywanie ich w stanie rażącego zaniedbania lub niechlujstwa, wystawianie zwierzęcia domowego na działanie warunków atmosferycznych, które zagrażają jego życiu i zdrowiu (ust. 17) oraz utrzymywanie zwierzęcia bez odpowiedniego pokarmu lub wody przez okres wykraczający poza minimalne potrzeby właściwe dla gatunku (ust. 19).

Zgromadzony materiał dowodowy daje, w ocenie Sądu, pełne przekonanie, że oskarżony J. Ż. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 35

ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2020 r, poz. 638 t.j.) Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego nie tylko stanowiło znęcanie się nad zwierzęciem, lecz było ono nacechowane szczególnym okrucieństwem. Sytuacja, w której znajdowało się zwierzę została dobitnie opisana przez lekarza weterynarii M. M. (3), która wskazała, że eutanazja byłaby w jego przypadku bardziej humanitarnym rozwiązaniem, niż utrzymywanie w warunkach widocznych na zdjęciach wykonanych podczas interwencji.

Oskarżony potwierdził, że należący do niego pies ucierpiał w wyniku wypadku komunikacyjnego, zaś zeznania K. C. (1), która przeprowadzała interwencję w miejscu jego zamieszkania oraz wykonana przez nią dokumentacja fotograficzna i dokumentacja pozyskana od lekarza weterynarii nie pozostawiają wątpliwości co sposobu postępowania oskarżonego wobec należącego do niego psa.

Stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony jest znaczny. Popenił bowiem przestępstwo wobec

<p>zwierzęcia, które – zgodnie z art. 1 ust 1 ustawy o ochronie zwierząt jest istotą zdolną do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą, a człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. Oskarżony całkowicie więc wypaczył sens tego przepisu, bowiem potraktował posiadanego przez siebie psa jak zepsutą rzecz, nie zapewniając mu należytej opieki ani warunków bytowych, a przede wszystkim nie udzielając mu właściwej pomocy medycznej.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. Ż.	I	I	Przypisany oskarżonemu czyn jest zagrożony karą pozbawiania wolności od 3 miesięcy do lat 5. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, skutki zachowania oskarżonego oraz stosunek oskarżonego do popełnionego czynu, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i okoliczności wzięte pod uwagę przy jego ocenie, a także naganną motywację oskarżonego, który utrzymywał kalekie zwierzę w niewłaściwych warunkach bytowania i rażącego zaniedbania przez okres kilku miesięcy bez zapewnienia

mu właściwej pomocy lekarskiej. Zachowanie oskarżonego powodowało nieustanne i dotkliwe cierpienie psa. Analizując orzecznictwo sądów w tego typu przypadkach, można dojść do przekonania, że orzeczona kara jest surowa. Jednak należy podkreślić, że jeszcze kilka lat temu świadomość sprawców tego typu przestępstw nie była duża. Takie zachowania wobec zwierząt domowych nie były w przestrzeni publicznej piętnowane i nagłaśniane. Obecnie sytuacja jest inna. W mediach często mówi się o ogromnym problemie złego traktowania zwierząt przez ludzi, co skutkowało zaostrzeniem odpowiedzialności karnej za znęcanie się nad zwierzętami. Jedynie surowe karanie sprawców tego typu przestępstw jest w stanie zadziałać odstraszająco i prewencyjnie, tak aby ograniczyć cierpienia zwierząt.

Zatem mając na względzie cele prewencji generalnej, Sąd zwraca uwagę, że zjawisko przemocy wobec zwierząt jest obecnie w kraju jednym z najczęściej pojawiających się przestępstw. Pomimo nagłaśniania tej problematyki w mediach, tworzenia instytucji pozarządowych zajmujących się tym problemem, często,

zwłaszcza w mniejszych miejscowościach i na wsiach, zdarza się, że tego typu zachowania są tolerowane, a nawet akceptowane. Wyroki wydawane w takich sprawach winny, również swoją surowością, przyczynić się kształtowania właściwej postawy społecznej wobec zwierząt zgodnej z zasadą poszanowania ich praw.

Jako okoliczność łagodzącą, zgodnie z dyrektywami wymiaru kary opisanymi w art. 53 kk, Sąd uznał dotychczasową niekaralność oskarżonego. Z tego powodu, pomimo drastyczności zachowania oskarżonego, wymierzona kara oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd uznał, że oskarżony nie zasługuje na warunkowe zawieszenie wykonania kary, ponieważ jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się w trakcie postępowania, a więc po popełnieniu przestępstwa wskazują, że kara warunkowa zawieszona zdecydowanie nie spełni swoich celów. Oskarżony nie wykazał jakiegokolwiek skruchy wobec cierpienia, którego był sprawcą i twierdził, że zapewnił psu dostateczne warunki bytowania, co nawet na pierwszy rzut oka, bazując na dokumentacji

			<p>fotograficznej, odbiega od rzeczywistości. Nie można więc uznać, że kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przypisany oskarżonemu czyn, spełniłaby cele kary, a jest to warunek sine qua non warunkowego zawieszenia kary. Przeciwnie, raczej utwierdziłaby oskarżonego w przekonaniu, że okrutne traktowanie zwierząt pozostało bez adekwatnej reakcji wymiaru sprawiedliwości.</p>
J. Ż.	II	I	<p>Ponieważ w toku postępowania przygotowawczego oskarżony został zatrzymany, zgodnie z art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonego od dnia 29 października 2019 r., godz. 8:40 do dnia 29 października 2019 r., godz. 12:50.</p>
J. Ż.	III	I	<p>Kierując się obligatoryjną treścią art. 35 ust. 3 Ustawy o ochronie zwierząt, z uwagi na zapadłe w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie, Sąd orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa psa O., rasy mieszanej (jammik krótkowłosa), przy czym beneficjentem przepadku ustanowił Stowarzyszenie Pogotowie dla (...) z siedzibą w S. (...), (...)-</p>

(...) K.. O rozstrzygnięciu w takiej formie i uczynieniu beneficjentem przypadku Stowarzyszenie opiekujące się psem, zdecydował jego stan fizyczny i potrzeba stałej pomocy lekarskiej i rehabilitacji. W przeciwnym wypadku, pies najprawdopodobniej trafiłby do miejscowego schroniska dla zwierząt, które nie może zaoferować odpowiedniej opieki i pomocy psu. Jak wskazał Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, w wyroku z dnia 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt. VI Ka 125/19 „Zgodnie z art. 35 ust 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1, 1a lub 2 tego przepisu sąd orzeka przepadek zwierzęcia, jeżeli sprawca jest jego właścicielem. Przepadek taki orzekany jest zawsze na rzecz Skarbu Państwa. (...) należy mieć na uwadze treść przepisu art. 38 wspomnianej ustawy, zgodnie z którym Sąd przekazuje zawiadomienie o wydanym prawomocnym orzeczeniu o przypadku zwierzęcia organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, biorącej udział w postępowaniu lub innej organizacji o takim samym statutowym celu działania. Natomiast taka organizacja społeczna, po otrzymaniu

			<p>zawiadomienia jest obowiązana powiadomić niezwłocznie powiatowego lekarza weterynarii o wejściu w posiadanie zwierzęcia, który przeprowadza badanie zwierzęcia, a następnie podejmowane są kolejne czynności wskazane w tym przepisie. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż wskazanie w pkt 2 wyroku jako beneficjenta przypadku Fundacji (...) (...) (...)! z siedzibą w W. nie jest błędem, ponieważ to ta organizacja brała udział w niniejszym postępowaniu i to ona zgodnie z art. 38 ustawy o ochronie zwierząt weszłaby w posiadanie psów. Należy dodatkowo zauważyć, że organizacja ta od ponad dwóch lat ma pod swoją pieczę wszystkie psy, którymi nieprzerwanie zajmuje się.”</p>
J. Ż.	IV	I	<p>Z samej istoty czynu wynika, że konieczne było nałożenie na oskarżonego zakazu posiadania zwierząt domowych. Nie daje on bowiem żadnej rękojmi ich należytego traktowania, swoim zachowaniem dał dowód, że nie powinien posiadać zwierząt. W ocenie Sądu konieczne było orzeczenie dziesięcioletniego zakazu posiadania zwierząt, ponieważ oskarżony całym swoim zachowaniem</p>

			<p>wykazał, że nie potrafi i nie chce zapewnić psom należytej opieki, tym bardziej, że działał ze szczególnym okrucieństwem. Zakaz posiadania zwierząt domowych powinien oskarżonemu uzmysłwić to, o czym wspomina ustawodawca w art. 1 ust 1 ustawy o ochronie zwierząt, że zwierzę to istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, a człowiek winien mu opiekę i poszanowanie. Powyższe rozstrzygnięcie znajduje podstawę prawną w treści art. 35 ust. 3b ustawy o ochronie zwierząt.</p>
J. Ż.	V	I	<p>Zgodnie z treścią art. 35 ust. 5 Ustawy o ochronie zwierząt, w razie skazania m.in. za przestępstwo określone w art. 35 ust. 1 ww. ustawy sąd orzeka nawiązkę w wysokości od 1000 zł do 100 000 zł na wskazany cel związany z ochroną zwierząt. Sąd uznał, iż na gruncie niniejszej sprawy zasadne jest orzeczenie nawiązki w najniższej wysokości 3.000 złotych z uwagi na fakt, iż oskarżony osiąga dochód w wysokości 6.000 zł miesięcznie. Biorąc pod uwagę, że J. Ż. znącał się nad psem Sąd określił, iż zapłata nawiązki ma nastąpić na rzecz (...) Towarzystwa Ochrony (...) w T. przy ul. (...).</p>
J. Ż.	VI	I	<p>Na podstawie art. 43b kk w zw. z art. 39 ust.</p>

			<p>8 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez zamieszczenie jego odpisu na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Gminy w O., Al. (...), (...)-(...) O., oraz na jej stronie internetowej (...) w zakładce Aktualności, przez okres 2 lat od uprawomocnienia się orzeczenia. Środek ten jest współmierny do stopnia społecznej szkodliwości i winy sprawcy, realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Celowe jest również sięganie do tego środka w przypadku przestępstw nagminnie popełnionych na danym terenie, lub w określonym środowisku. Bez wątpienia skala przestępstw z ustawy o ochronie zwierząt stale rośnie, co przemawiało o orzeczeniu go przez Sąd w niniejszej sprawie.</p>
J. Ż.	VII	I	<p>W toku niniejszej sprawie, w charakterze oskarżyciela posiłkowego działało Stowarzyszenie Pogotowie dla (...) z siedzibą - (...), (...)-(...) K.. Na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 39 ustawy o ochronie zwierząt zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłacie</p>

			na rzecz pokrzywdzonego Stowarzyszenia Pogotowie dla (...) z siedzibą w S. (...), (...)-(...) K., kwoty 60.755,40 zł. Wskazać trzeba, że oskarżyciel posiłkowy przedstawił zestawienie poniesionych kosztów w związku z opieką i rehabilitacją psa, potwierdzone umową oraz fakturami. (k. 188-191)
Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

VIII	Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia Pogotowie dla (...) z siedzibą w S. (...), (...)-(...) K. kwotę 619,92 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z uwagi na rozstrzygnięcie zapadłe w niniejszej sprawie, w oparciu o art. 627 kpk.	
IX	Kierując się zasadą wyrażoną w art. 627 kpk, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 300 złotych tytułem opłaty sądowej, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.	
Podpis		